

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ...jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. március 4. napján meghozott, 26.P.26.418/2007/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 7., az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A peres felek fellebbezési költségeiket maguk viselik.

A le nem rótt 42.000 (negyvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2004. június 19-én ...en, a ... vele szemben fogatosított, személyes szabadságot korlátozó intézkedéseivel megsértette a felperes személyes szabadságát, emberi méltóságát. A felperes a jogsértés miatt kérte elégtételadásra is kötelezni az alperest egy országos napi- vagy hetilapban, és egy elektronikus médiában az alperes költségén közlemény közzétételével. Ezen túlmenően 1.000.000 forint államigazgatási jogkörben okozott nem vagyoni kártérítés és 2004. június 19-étől járó késedelmi kamata megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

A felperes keresetében előadta, hogy a ... délután 16 órakor felállított egy műanyag kempingasztalt és egy napernyő tartóra erősített papírlapot, valamint aláírásgyűjtésre felhívó feliratot. Korábban megkereste az illetékes hatóságot közterület használati engedély iránti kérelmével, a hatóság azonban elutasította

azzal, hogy ez a tevékenység nem engedélyköteles. 16 óra 5 perckor az alperes alkalmazottai felszólították a felperest, hogy hagyja el a helyszínt, aki ennek nem tett eleget, ezért előállították a ...ra jogosulatlan közterület használat szabálysértése miatt. Előállítása 18 óra 20 percig tartott, majd ezt követően eltávozhatott, azonban tábláját elkobozták. Szabálysértési eljárást indítottak jogosulatlan közterület használat szabálysértése miatt a felperessel szemben. Az ... 2004. július 19-én meghozott 761/2004.V. szabálysértési határozatával figyelmeztetésben részesítette a felperest. A felperes kifogása nyomán eljárta ... 17.Sz.137.362/2004/2. számú határozatával megváltoztatta az elsőfokú határozatot és megszüntette a szabálysértési eljárást azzal, hogy a felperes cselekménye nem tartozott az 59/1995. Fővárosi Közgyűlési rendelet hatálya alá.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, hivatkozott arra, hogy a panaszjog lehetőségével a felperes nem élt, így nem merítette ki a jogorvoslati lehetőségét. Kirívó tévedésről, jogalkalmazási hibáról a részéről nincsen szó, az elégtételadás körében pedig azt fejtette ki, hogy országos napilap nem számolt be az esetről, így indokolatlan, aránytalan a kért elégtételadás, szükség esetén magánlevél formájában kérte elrendelni az elégtételadást.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperest 2004. június 19. napján a ...ról a ..., ... utcai rendőrszere előállították. Kötelezte az alperest, hogy magánlevél formájában ismerje el a jogsértés tényét sajnálkozásának kifejezése mellett, továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot és ennek 2004. június 19. napjától 2004. december 31. napjáig a mindenkori költségvetési törvényben foglalt 2005. január 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.000 forint perköltséget. A le nem rótt 60.000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertetette a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), c) és e) pontjait, valamint a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 33. § (2) bekezdésének f) pontját. Megállapította, hogy köztudomású tény az, hogy a ... gyakori helyszíne az aláírásgyűjtési akcióknak, így jogos igény az itt szolgálatot teljesítő hatósági személyekkel szemben, hogy a jogszabályi hivatkozásokot megfelelő módon alkalmazzák. A felperes tevékenysége nem ütközött jogszabályba, alkotmányos jogát gyakorolva gyűjtött aláírásokat a ... tulajdonában álló helyszínen. Elmondta a felperes azt is, hogy már több alkalommal vizsgálták a rendőrök a tevékenységét, de korábban nem került sor vele szemben intézkedésre. A Főpolgármesteri Hivatal által kiállított igazolás szerint a ... tulajdonában levő közterületeken nem szükséges közterület hozzájárulási engedély ezen tevékenység gyakorlásához. Bár az okiratot a rendőrség tagjai részére nem mutatta fel a felperes, az abban foglaltakkal tisztában kell lenniük az intézkedést foganatosítóknak. Az Rtv. rendelkezése csupán lehetőséget biztosít az előállító rendőrök részére kényszerintézkedés alkalmazására. A gondatlanság enyhébb fokát tanúsító rendőrségi munkatársak cselekményükkel nem valósítottak meg

kirívóan súlyos jogsértést. A szabálysértési hatóság határozatát felülbíró bírói végzés is alátámasztja, hogy az intézkedő rendőrök az eljárás folyamán jogértelmezési kérdésben tévedtek, amikor a felperest indokolatlanul előállították és a szükséges mértéket meghaladóan, 2 óra 15 perc időtartamban korlátozták a személyes szabadságát. A személyes szabadság korlátozásának következményei az alperes által hivatkozott módon nem voltak elháríthatók, a Ptk. 84. § (1) bekezdésére alapított kárigénye megfelelő jogérvényesítési mód ebben az esetben. Mindezek alapján megállapíthatónak tartotta az alperessel szemben a személyi szabadság megsértésének tényét, ugyanakkor az emberi méltóság megsértésének megállapítása iránti kérelmet elutasította, ugyanis az emberi méltósághoz fűződő jog az az alapjog, amelyből mindegyik másik személyiségi jog levezethető, ezért az egyes speciális jog megsértésének megállapítása szükségtelenné teszi az általános jog sérelmének megállapítását. Magánlevélben történő alperesi bocsánatkérését tartott megfelelő módnak az elégtételadásra, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontja alapján erről rendelkezett, mivel széles sajtónyilvánosságot nem kapott az eset. A nem vagyoni kártérítési igény tekintetében megállapította, hogy a felperes nem igazolt komoly sérelmet a perben, a csatolt nyilatkozat kizárólag azt igazolja, hogy a felperes egy bizonyos időponttól nem volt jogosult eljárni a kisebbségi önkormányzat képviselőjeként, azonban ennek okáról a nyilatkozó személy nem tudott. Nem igazolta a felperes a funkció visszaszerzésének elmaradása és a perbeli eset közötti összefüggést, így kizárólag a köztudomású tényekre támaszkodhatott az elsőfokú bíróság. Megállapította, hogy nyilvánvaló lelki megterhelést jelentett a felperesnek, hogy előállították és két órára személyes szabadságát korlátozták. Arra nézve nem talált bizonyítékot, hogy a felperest ismerők közvetlenül tapasztalták az előállítást és később ezzel szembesítették. A nem vagyoni kárigényt eltúlzottnak találta és azt 200.000 forintban állapította meg. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét fél fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezését kérte, továbbá kérte a perköltség vonatkozásában is az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Fellebbezésében a felperes hivatkozott arra, hogy jogait abból a szempontból is sértette az alperes eljárása, hogy aznap tovább nem gyűjthetett szavazatokat, illetve amiatt is hátrányosan érintette, hogy a felperes tudta, hogy azon célok elérésében, amelyekért maga is kiállt, a vele történtek másokat vissza fognak tartani. Ezt a helyzetet is sértőnek érezte a felperes. Többletkörülményként hivatkozott arra, hogy olyan tevékenység végzésében akadályozta meg az alperes, amelyből kieső időt máskor nem tudott pótolni, és számára visszatartólag hatott, hogy legközelebb hasonló vagy súlyosabb következményekkel kell szembenéznie, ha ismét előállítja az alperes. Tehát az alperes eljárása nem csak mint egyszerű állampolgárt, hanem mint közéleti eseményekhez kapcsolódóan alkotmányos jogai gyakorlásában akadályozott állampolgárt is sértette, ennek pedig a nem vagyoni kártérítés összegében is meg kell jelennie. A felperest tehát nem pusztán személyes szabadságától, hanem aláírásgyűjtési lehetőségétől is megfosztotta az

alperes, nem kizárhatóan annak érdekében, hogy aláírásokat ne tudjon tovább gyűjteni. A felperes által végzett tevékenység egyfajta véleménynyilvánítás volt, ennek megakadályozása ezen jogának sérelmével is járt, amely a jogsértés súlyát ténylegesen növeli. A perköltség vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az IM rendelet szerint indokolni lett volna köteles a becsatolt meghatalmazás szerinti díjtételtől való eltérést és téves a rendelet 3. §-ára való hivatkozás, mivel a felperes csatolta megállapodását a jogi képviselőjével, így 200.000 forint elsőfokú és 100.000 forint másodfokú perköltségigényt terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A jogszabályi előírások ismeretével kapcsolatos ítéleti megállapítással összefüggésben arra hivatkozott, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a jogszabály eltérő értelmezése egymagában jogellenes és felróható magatartást nem valósít meg, a téves jogszabály értelmezésen alapuló határozat meghozatala a hatóság alkalmazottja vétkességének megállapításához nem elegendő, erre csak nyilvánvaló és kirívó jogsértés esetén van lehetőség. Jogszabály rendelkezésének téves értelmezése, bizonyítékok téves értékelése önmagában felróható magatartást nem valósít meg. Előadta, hogy a bizonyítási eljárás eredményeként született bírósági határozat önmagában nem alapozhatja meg a bizonyítást jellegénél fogva nélkülöző rendőri intézkedés jogellenességét. A felróhatóság hiányát támasztja alá az is, hogy az elsőfokú szabálysértési hatóság figyelmeztetést alkalmazott a felperessel szemben. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.549/2007/6. számú felülvizsgálati ítéletében foglaltakra. A perbeli esetben az intézkedő rendőrök a jogszabályi rendelkezések alapján szabálysértés megelőzése érdekében az Rtv. 33. § (2) bekezdése f) pontja alapján jogosultak voltak eljárni a felperessel szemben és az Rtv. 15. §-a szerinti arányos intézkedést hoztak előállításával. Életszerűtlen a felperes előadása, miszerint a ... által kiállított igazolással rendelkezett, azt azonban a rendőrök nem vették figyelembe. A rendőri jelentés mint közokirat tartalmazza, hogy a felperes a kért iratokat átadni nem tudta, igazolásról nem számolt be. Irreleváns a per szempontjából, hogy korábban már ellenőrizték a felperest, hiszen arra nincsen adat, hogy milyen felszerelés, eszköz volt nála, illetve milyen magatartást tanúsított akkor. Az alperes szerint munkatársai a tényállás során úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, magatartásuk nem volt felróható, így a kártérítés egyik feltétele a vétkesség hiányzik, ami kizárja a ... kárfelelősségének megállapíthatóságát.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdése]. Ennek során megállapította, hogy a peres felek fellebbezése nem alapos a következők miatt.

A felperes kereseti kérelmében a polgári jogi személyiségvédelem eszközeinek alkalmazását, az alperes által elkövetett jogsértések megállapítását és elégtételadásra [Ptk. 84. § (1) bekezdés a) és c) pontja], valamint a jogsértésekkel okozott nem vagyoni kártérítés [Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja] megfizetésére kötelezését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a személyiségi jog megsértése relatív szerkezetű jogviszonyt keletkeztet a jogsértő és a jogosult között, a jogsértésből részben sajátos személyiségvédelmi eszközök alkalmazására vonatkozó, részben pedig kártérítési igény keletkezik. A sajátos polgári jogi személyiségvédelmi eszközök érvényesítésének kizárólag objektív feltételei vannak, mégpedig a személyiségi alanyi jog sérelme vagy veszélyeztetése, továbbá okozati összefüggés a jogsértő magatartás és az okozott sérelem között. Így tehát a sajátos személyiségvédelmi intézkedések alkalmazása - objektív jellegükből eredően - független a jogsértő vétőképeségétől, felróhatóságától, magatartása jó- vagy rosszhiszeműségétől, esetleges tévedésétől. Ezek nem feltételei annak és nem is zárhatják ki azt, ugyanis a személyiségi sérelmet akkor is orvosolni kell, ha a jogsértés nem volt senkinek felróható.

A személyiséget érintő jogsértés megállapításához elegendő annak a bizonyítása, hogy a másik fél magatartása a jogosultnak a jog által védett személyiségi érdekkörébe történő behatolást jelent, személyiségi jogait hátrányosan érinti. Ennek megvalósulása esetén a kötelezettnek kell azt igazolnia, hogy a felek közti jogviszony tartalmánál vagy a törvény rendelkezésénél fogva jogosult volt a beavatkozásra. Ugyanis a helyreállító jellegű objektív személyiségvédelmi eszközök igénybevételének önmagában nincsenek olyan különös feltételei, mint az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényeknek, azokat csupán a nem vagyoni kárigény körében kell vizsgálni.

Az 1993. évi XXXI. törvénnyel a belső jog részévé vált az Emberi Jogok Európai Egyezménye, amelynek 5. Cikke kimondja, hogy mindenkinek joga van a szabadságra, amelytől senkit sem lehet önkényesen megfosztani, csak ha a törvényben meghatározott okok ezt indokolják, és ebben az esetben is a törvényben meghatározott eljárás szerint.

Az Alkotmány 55. § (1) bekezdése pedig azt mondja ki, hogy mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra, senkit nem lehet szabadságától másként, mint a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. A személyes szabadság körébe tartozik a szabad cselekvés, a szabad mozgás biztosítása, a tartózkodási és a lakóhely szabad megválasztása. Ugyanakkor a személyes szabadság társadalmi és egyéb fontos érdekből törvény által is korlátozható. Annak elbírálásánál, hogy a felperes személyes szabadságának korlátozására a törvényben előírt feltételek mellett, jogszerűen került-e sor a következő jogszabályi rendelkezéseket kellett alapul venni.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha olyan tényt vagy körülményt észlel, illetőleg hoznak tudomására, amely rendőri beavatkozást igényel. Az Rtv. 15. § (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 17. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A rendőri intézkedések közül az elfogás és előállítás feltételeit az Rtv. 33. §-a tartalmazza. Eszerint a rendőr a közbiztonság érdekében a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja [33. § (2) bekezdés f) pontja]. A szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (Sztv.) 76. § (1) bekezdésének a) pontja is ezzel azonos módon rendelkezik.

A Pp. 4. § (1) bekezdésében az alapelvek között került szabályozásra az, hogy a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy fegyelmi határozata, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

Ebből következően a bíróságnak lehetősége van a hatósági határozatban foglaltaktól eltérő döntés hozatalára, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján más tényállást is megállapíthat. A felperessel szemben lefolytatott szabálysértési ügyben hozott határozat tehát nem köti a bíróságot, azonban a peres eljárás során sem merült fel olyan adat, ami a jogerős döntéssel ellenkező álláspont elfoglalását indokolná.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a szabálysértési ügyben eljáró bírósággal abban, hogy a felperes által tanúsított magatartás nem tartozott az 59/1995. Fővárosi Kgy. rendelet hatálya alá, így nem valósított meg szabálysértést.

Erre figyelemmel megállapítható volt, hogy a felperes magatartásával nem adott alapot személyes szabadsága korlátozására, ebből következően az alperes intézkedése nem tekinthető sem szükséges, sem arányos intézkedésnek. A törvényes rendelkezéseknek meg nem felelő intézkedésen alapuló szabadságkorlátozás jogellenes, ezért helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes azzal, hogy a felperest a jogszabályi feltételek fennállása hiányában szabálysértési eljárás alá vonta és előállította, megsértette a felperes személyes szabadság védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Az a tény, hogy a közterületen álló felperest mások szeme láttára előállították, olyan megalázó helyzetet jelent, ami indokoltá teszi az emberi méltóság megsértése megállapítását, így a személyes szabadság megsértése egyben sérti az érintett személy emberi méltóságát is. Utal a Fővárosi Ítéltábla ebben a körben a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.549/2007/6. számú ítéletében foglaltakra.

A felperes nem vagyoni kártérítési igénye tekintetében a Fővárosi Ítéltábla a következőkre alapította döntését.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 339. § (1) bekezdése kimondja, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán azt a kárpótlást és költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A kártérítésnek a jogsértés megállapításánál ismertetett objektív feltételeken túlmenően (kár bekövetkezése, a

károkozás jogellenessége és a kettő közötti okozati összefüggés) szubjektív feltétele a felróhatóság.

A fenti jogszabályi rendelkezések értelmében a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított vele szemben, amellyel okozati összefüggésben őt kár érte, míg az alperes tartozott kimenteni magát a kártérítési felelősség alól annak bizonyításával, hogy magatartása nem volt felróható, mert úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt.

A Ptk. 349. §-ában szabályozott államigazgatási jogkörben okozott kárért való speciális felelősségi szabályokat akkor kell alkalmazni, ha az a személyiségi sérelem, amiből a kár bekövetkezett, jogellenes államigazgatási tevékenységből, intézkedésből ered. Az alperesi intézkedés ebbe a körbe tartozik.

Államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősség akkor állapítható meg, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlat szerint a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének vizsgálatánál csak az adott jogsérelem orvoslására alkalmas jogorvoslati eszköz vehető figyelembe. A perbeli esetben a rendőrségi törvényben szabályozott panaszjog nem volt alkalmas ilyen joghatás kiváltására, ezért alaptalanul hivatkozott arra az alperes, hogy a kártérítés Ptk. 349. §-ában előírt törvényi feltételei nem állnak fenn.

Államigazgatási jogkörben okozott kártérítési igény esetében a jogszabályok téves értelmezése és alkalmazása, a körülmények téves értékelése önmagában valóban nem tekinthető felróható magatartásnak. Azonban ha a ténymegállapítás és a jogszabály alkalmazás nyilvánvalóan súlyosan törvénysértő, felróhatónak kell tekinteni a téves jogszabály értelmezésből és jogszabály alkalmazásból, a bizonyítékok és a körülmények téves értékeléséből eredő jogellenes károkozást.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes felperessel szembeni, jogellenesnek minősített eljárása egyben felróható és nyilvánvalóan törvénysértő is volt, mert az alkalmazott intézkedéssel az alperes megsértette az arányosság követelményét, amikor a felperest szükségtelenül, minden alap nélkül szabálysértési eljárás alá vonta, előállította, és ezzel hátrányt okozott a felperesnek.

A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat vette figyelembe.

A nem vagyoni kártérítés az adott személyiség értékminőségében bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott, mértékének pedig ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mértékű kedvezőtlen irányú változást idézett elő a jogsérelmet szenvedett félnél. Ennek megfelelően a jogsértés tárgyi súlyát, a sérelem időpontját, a kialakult bírói gyakorlatot és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapítható ténylegesen bekövetkezett hátrányokat kellett értékelni.

A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül elfogadható olyan hátrány bekövetkeztése, amely köztudomású ténynek tekinthető.

Megállapítható, hogy nyilvánvaló módon kedvezőtlenül érinti az adott személy életminőségét, társadalmi elfogadottságát a jogosulatlanul alkalmazott szabadságkorlátozás, ez további bizonyítás nélkül is elfogadható.

A felperes személyes előadásában elmondta, hogy az előállítás megaláztatással, stresszel járt számára, olyan személynek tűnt az intézkedés folytán, mint akinek konfliktusa van a rendőrséggel. Tartott attól, hogy ismételt előállítás esetén bűnismétlőnek fog számítani. Ezek a körülmények köztudomású tényként voltak értékelhetőek. A felperes hivatkozott arra is, hogy nem tudott visszakerülni a kisebbségi önkormányzat vezetői pozíciójába, és kulturális téren további funkciót veszített. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki ítéletében, hogy a tisztségek elvesztése és a rendőri intézkedés közötti összefüggést a felperes a perben nem bizonyította, így ez nem volt figyelembe vehető a nem vagyoni kártérítési igény elbírálásánál.

Azt is előadta a felperes, hogy az intézkedés aláírásgyűjtési tevékenységében akadályozta meg, amit nem tudott pótolni. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a két órás személyes szabadságkorlátozás nem eredményezi az egyébként indokolt nem vagyoni kártérítés összegének megemelését az aláírásgyűjtési idő kiesése miatt.

Az elsőfokú bíróság a kártérítés összegszerűségét a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével helytállóan állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla a jogsértéssel arányban állónak ítélte az elsőfokú bíróság által megítélt 200.000 Ft nem vagyoni kártérítést, annak felülmérlegelésére okot adó körülményt sem a felperes, sem az alperes nem adott elő a fellebbezési eljárásban. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg az elsőfokú perköltség viselését és összegét is, a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel [Ptk. 81. § (1) bekezdés].

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontjára és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára.

Budapest, 2009. október 20.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő